

עפ"ת 18160/02/23 - דוד מרדכיב נגד מדינת ישראל, פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 18160-02-23 מרדכיב נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10500933667

בפני	כבוד השופט אברהם בולוס
מערער	דוד מרדכיב
	ע"י ב"כ עוה"ד יוסף יעקבי ותומר גונן
נגד	מדינת ישראל
משיבה	ע"י פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

פסק דין

1. לפניי ערעור בגדרו המערער השיג כנגד הרשעתו בהכרעת הדין שניתנה בביהמ"ש לתעבורה בחיפה (כב' סגנית הנשיאה השופטת מיכל דויד) ביום 2.1.23.

2. נגד המערער הוגש לביהמ"ש קמא כתב אישום, המייחס לו עבירה בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"), לפיה: **"בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב לא יאחז טלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית"**.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 17.09.20, בשעה 13:28, המערער נהג ברכבו ובמהלך הנהיגה אחז או השתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית.

עוד יש להזכיר, כי הדו"ח הופק כנגד הבעלים הרשום, שכן הרכב לא נעצר ע"י השוטיר האוכף אלא הדו"ח נשלח בשלב מאוחר יותר למערער שהוא, כאמור, הבעלים הרשום של הרכב בו בוצעה העבירה.

3. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען טענות רבות ומגוונות. בהכרעת הדין כל טענות המערער נדחו וביהמ"ש קמא קבע כי עלה בידי המשיבה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את כל יסודות העבירה שיוחסה לו בכתב האישום. כדי שהתמונה תהיה שלמה אוסיף, כי בהמשך גם ניתן גז"ד בגדרו חויב המערער בתשלום קנס בסך 1,000 ₪.

4. בהודעת הערעור המפורטת המערער עמד על טענותיו הרבות, אם כי במסגרת הדיון חזר בו מרוב הנטען והתמקד בטענה אחת ויחידה, וכלשונו: "אנו נתמקד בשאלה אחת והיא האם אפשר להאשים בעלים בכל עבירה שבוצעה, אם על ידי הרכב או על ידי הנהג הנוהג ברכב. בשאלה זו אנו סבורים שלשון החוק איננה סובלת אכיפה של עבירות שביצע הנהג ברכב בניגוד לעבירות שביצע הרכב בעצמו" (עמ' 4, ש' 18-20). לגישת המערער לא ניתן להרשיעו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום על יסוד חזקת הבעלות שקיבלה ביטוי בסע' 27ב לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: **פקודת התעבורה**) שזו לשונה:

"27ב. (א) נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי הענין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו.
(ב) הוכיח בעל הרכב למי מסר את החזקה ברכב, תחול החזקה האמורה בסעיף קטן (א) על המחזיק."

5. טענה זו אין בידי לקבל ולו מהטעם הפשוט שהמערער עצמו באמצעות הסניגור מסר בפני ביהמ"ש קמא: "הנאשם כופר בעובדות כתב האישום. מודה בנהיגה, במקום ובזמן" (עמ' 2, ש' 14-15) - ללמדך כי אין מחולקת לעניין נהיגת המערער בזמן ביצוע העבירה כפי שגם ביהמ"ש קמא ציין בהכרעת הדין: "הודה הנאשם בנהיגה, במקום ובזמן, וכפר ביתר עובדות האישום" (סע' 3 להכרעת הדין).

6. שעה שאין חולק כי המערער הוא שנהג בזמן ביצוע העבירה הרי אין תחולה לחזקת הבעלות שהגיונה ותכליתה **"לא להותיר עבירה הנעברת ברכב בעולם ערטילאי מן הטעם שלא הוברר מי בדיוק נהג ברכב בעת העבירה"** (רע"פ 1185/11 מוצטפא ממדוח נ' מדינת ישראל, פסקה י' (1.3.11). מכאן, השאלה שמציף המערער היא שאלה תיאורטית, חסרת זיקה למקרה זה וההכרעה בה לא תשליך על התוצאה הסופית. הכלל הוא שבהמ"ש לא יידרש לשאלות משפטיות שהפכו להיות תיאורטיות אף אם מדובר בשאלות חשובות ועקרוניות אלא במקרים יצאי דופן - וזה לא המקרה (ראו מיני רבים רע"פ 8873/07 היינץ ישראל בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (2.1.11)).

7. לאור האמור לעיל, מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תשלח פס"ד זה לצדדים

ניתן היום, כ"ו אייר תשפ"ג, 17 מאי 2023, בהעדר הצדדים.